

[Tyroll]

sig, og som viser sig i rekrutteringen af indvandrere til forskellige videregående uddannelser. Vi mener, at der faktisk har vist sig at være en lang række problemer her, som må tages alvorligt.

Noget af det, som er det centrale, og hvor jeg kan mærke, at der ikke er sket den store udvikling, er hele spørgsmålet om, hvordan modersmålsundervisningen er integreret i de tilbud, indvandrerne modtager. Som det ser ud for øjeblikket, må man sige, at der er tale om, at indvandrerne undervises i modtagelsesklasser i et hårdnakket forsøg på at få banket noget dansk ind i knolden på dem, og det skal helst ske med de færrest mulige ressourcer. Der er stadig væk tale om stor aldersspredning i modtageklasserne, og der er i høj grad tale om, at de samles på tværs af nationaliteter, sprog og alfabet, og at man forsøger efter 1-2 år at udsluse indvandrerbørnene til danske klasser for derigennem at få dem integreret i det danske skolesystem.

Der er ikke noget ondt i at integrere dem i det danske skolesystem; det er også målsætningen for vores vedkommende. Men resultatet af disse ting er, at eleverne med den baggrund, de har fået, ikke har mulighed for at følge undervisningen på lige fod med de danske børn. De har ikke fået mulighed for at udvikle deres sprog eller deres faglige kundskaber tilstrækkeligt til at kunne gøre det. Der bliver derfor mere tale om en fysisk integration og højst sandsynligt en psykisk isolation.

Skolemyndighedernes formål med undervisningen er stort set at gøre indvandrerbørnene til danskere. Derfor går de i modtageklasserne nogle timer om ugen og i danske klasser andre timer, og lige for at få hæftet lidt af deres eget på er der nogle tilbud om modersmålsundervisning uden for den almindelige skoleundervisning, hvis der altså er ressourcer tilbage hos indvandrerbørnene eller andre til at klare en sådan ekstra undervisning.

Man må også sige, at selve målsætningen skyder forbi målet. I stedet for at gøre indvandrerbørn til danskere bliver resultatet enorme problemer for lærere, forældre og især for eleverne og deres fremtidige muligheder. Den manglende udvikling af såvel de sproglige som de faglige egenskaber gør børnene såkaldt dobbelthalvsprogede, hvad hr. Knud Lind var inde på, men hvor han åbenbart

ikke rigtig forstod problemerne. Det vil sige, at de ikke kan tale eller bruge hverken deres eget sprog eller det danske sprog. De når ikke at blive tilstrækkelig fortrolige med begrebernes forskellighed, det forskellige indhold samt sproglige nuancer, og de må forlade skolen tidligt uden at have lært noget af betydning. Der ses så godt som ingen indvandrerbørn på gymnasieskolerne og HF-kurserne eller ved de højere uddannelser. Det er den klare konsekvens.

Vi mener godt, man kunne være gået i andre retninger, og jeg tolkede ikke det, vi fik at vide af ministeren og af den socialdemokratiske ordfører, i retning af, at man ville gå andre veje. Jeg hørte, at det stort set drejede sig om vedligeholdelse af den nuværende tilstand.

Jeg kunne også konstatere i redegørelsen, som ministeren omtalte, og som er blevet tilstillet udvalget, at det længste, man kan komme, er, at man i betænkningen siger, at »ud fra en rent lingvistisk betragtning kan det ikke afvises, at der kan været meget, der taler for nationale klasser eller lignende. Fordelingen ligger i, at man starter med modersmålet – først når begrebsapparatet er udviklet, sættes der ind med værtslandets sprog, der efterhånden bliver det almindelige undervisningssprog.« Man erkender altså her på side 109 i redegørelsen klart, at det faktisk vil være en god måde at gøre det på, men man tager det ellers ikke op i denne redegørelse. Man fastholder, at det er en organisationsform, der vil være forbundet med store praktiske vanskeligheder, og man afviser stort set at foretage ændringer på dette område.

Det, vi forestiller os, er, at man i højere grad forsøger at bryde om på den nuværende form, man har i modtageklasserne, at man i højere grad integrerer modersmålsundervisningen og lægger vægt på den i modtageklasserne.

Jeg har i mellemtiden bemærket ved læsning af Danske Kommuner, nr. 21, fra den 14. oktober 1981, at man har prøvet med den slags aktiviteter i Albertslund. Man har her en mere klar og præcis målsætning, som jeg synes er fin, nemlig at give børnene en aktiv tilspørgelse og at opnå en høj grad af integration, hvor man giver børnene en reel mulighed for at komme videre i uddannelsessystemet og på arbejdsmarkedet. Det er skole-